

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.341 van 4 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 augustus 2006 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BÜCHLER, die loco advocaat D. YUKSEK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Turkse nationaliteit, geboren te Emirdag (Turkije) op 4 juli 1983. Verzoeker is op 30 juli 2005 in Turkije in het huwelijk getreden met mevr. D. T., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 13 april 2006 heeft verzoeker een aanvraag tot vestiging ingediend als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

De gemachtigde van de federale minister van Binnenlandse Zaken besliste op 18 april 2006 beslist tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 12 juli 2006 heeft de bevoegde politie-inspecteur een negatief relatieverslag opgemaakt, aangezien verzoeker en mevrouw T. niet meer woonachtig waren op het opgegeven adres, en er zodoende ook niet konden worden aangetroffen bij de controle op 11 juli 2006.

Op 7 augustus 2006 nam de gemachtigde van de federale minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die verzoeker ter kennis werd gebracht op 12 september 2006.

Bij schrijven van 20 september 2006 diende verzoeker een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing.

Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker berichtte over de gevolgen van de recente wetwijzigingen voor de verzoeken tot herziening, diende hij een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemde-lingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 13/04/2006 door K. O. geboren te Emirdag op 04/07/1983 onderdaan van Turkije geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

motivering in feite : In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverslag dd. 12/07/2006 van de politie van Gent blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

*motivering in rechte : artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
 artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door K.B. 7.11.1988 en K.B.
 12.6.1998.”*

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3, 7, 9.1 en 9.3 van de Conventie van New York van 20 november 1989 betreffende de rechten van het kind en van artikel 3 van het Vierde Protocol van 16 september 1963 bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna: Vierde Protocol).

2.2.1. In een eerste onderdeel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Attendu que la demande d'établissement introduite par la partie requérante l'a été sur base de l'article 40 § 6 de la loi du 15.12.1980 sur l'entrée sur le territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qui précise que: 'Sont également assimilés à l'étranger CE, le conjoint d'un Beige, qui vient s'installer ou s'installe avec lui, ainsi que leurs descendants âgés de moins de 21 ans ou à leur charge, leurs ascendants qui sont à leur charge et le conjoint de ces ascendants ou de ces ascendants qui viennent s'installer ou s'installent avec eux';
Que l'article 61 de l'Arrêté Royal du 8 octobre 1981 stipule que: '§ 1er.- L'étranger visé a l'article 40, § 6, de la loi, est, pour autant qu'il remplisse la condition visée a l'article 44, § 1er, et sur le vu des documents requis pour son entrée dans le Royaume, inscrit au registre des étrangers et mis en possession d'une attestation d'immatriculation du modèle B ou A, conforme à l'annexe 5 ou 4, selon qu'il possède la nationalité d'un Etat membre des Communautés européennes ou non, valable cinq mois à partir de la date de sa délivrance...';
Que ces dispositions légales n'indiquent pas qu'il faille prouver que la cellule familiale existe toujours au moment de la décision prise sur la demande d'établissement;
Qu'il peut être déduit de l'interprétation de ces dispositions légales que le requérant doit prouver qu'il est venu s'installer avec son épouse pour être assimilé d l'étranger CE.;
Que le requérant s'est installé avec son épouse dès son mariage jusqu'en janvier 2007 et a formé avec elle une cellule familiale de manière ininterrompue durant cette période;
Qu'il ne peut dès lors être contesté que le requérant s'est effectivement installé avec son épouse belge comme l'exige l'article 40 §6 de la loi du 15 décembre 1980;
Qu'à aucun moment, la sincérité du mariage n'a été mise en doute et il n'a jamais été suggéré qu'il serait question d'un mariage simulé;
Que le requérant et son épouse ont contracté un mariage sincère dans le but de former une cellule familiale;
Que cette cellule familiale a existé jusqu'en janvier 2007;

*Qu'en tout état de cause, les dispositions légales en cause n'exigent nullement de prouver l'existence d'une cohabitation au moment de la prise de décision sur la demande d'établissement de sorte que la décision querellée ajoute une condition à la loi;
Que l'article 40 §6 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 61 de l'Arrêté Royal du 8 octobre 1981 sont dès lors violés par la décision querellée;"*

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen."

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat betrokkene, opdat hij aan de voorwaarden tot vestiging zou voldoen, zich met zijn levensgezel dient te vestigen. Uit vaststaande rechtspraak van de Raad van State blijkt dat betrokkene dient aan te tonen dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap) en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden (cfr. RvS 24 april 1995, nr. 53.030, RvS 21 februari 2007, nr. 168.044 en het Voorontwerp tot wijzigingen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 1992-1993, nr. 0555/1, 8).

Uit het administratief dossier blijkt dat het operationeel commissariaat Gent-centrum op 12 juli 2006 het volgende meedeelt:

"K.O. is in het bevolkingsbestand ingeschreven op (...) sinds 13/04/2006. (...) Begin mei 2006 ontvangen wij reeds van stad Gent een formulier VAA. Wij laten diverse uitnodigingen na. T. D. komt ten burele en deelt ons mee dat K. O. niet meer bij haar woont Ze zijn nochtans pas gehuwd op 13.04.2006. K. zou ergens bij een broer in Brussel verblijven. Het juiste adres is niet gekend. We stellen de VAA op en maken deze over aan de dienst bevolking. Op 11/07/2006 vernemen we via de eigenaar van het pand dat T. D. er niet meer woont. Ze zou al enkele weken terug bij haar ouders verblijven, (...) te 9000 Gent. Ze heeft echter nog geen adreswijziging doorgegeven. We maken ook voor haar een VAA op".

De bestreden beslissing verwijst naar deze vaststellingen en besluit hieruit dat er van een relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote geen sprake meer is.

De Raad wijst erop dat voor het bestaan van een relatie tussen partijen een wil van beide partijen een essentiële vereiste is, nu ook het huwelijk op de wil in hoofde van beiden steunt. Gelet op de mededeling van de echtgenote van de verzoekende partij dat zij niet meer bij verzoeker woont, niet weet waar hij precies verblijft ("ergens bij zijn broer") en zij terugge-keerd is naar haar ouders en de echtelijke woonst verliet, kon de Dienst Vreemdelingen-zaken op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat er van geen relatie meer sprake is.

In de nota stelt de verwerende partij terecht dat deze relatie nog dient te bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wat blijkt uit de wetsbepaling nu deze "het vestigen" vereist. Anders oordelen zou tot gevolg hebben dat het voldoende is te huwen om steeds een recht op vestiging te verkrijgen, terwijl het huwelijk op zich geen verblijfs-rechten doet ontstaan en een kortstondig samenwonen evenmin kan wijzen op het bestaan van een duurzame relatie. De redenering van verzoeker dat hij tot januari 2007 bij zijn echtgenote gevestigd en geïnstalleerd was, kan helemaal niet gevolgd worden, gelet op vermeld politieverlag en gelet op de inhoud van het verzoekschrift tot herziening, waarin verzoeker op 20 september 2006 bij monde van zijn toenmalig raadsman uitdrukkelijk stelt dat

hij gescheiden leefde van zijn echtgenote, dat zijn relatie met zijn echtgenote niet heel goed was en dat zijn echtgenote elk contact weigerde.

Derhalve toont de verzoekende partij met haar betoog geen schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet of van artikel 61 van voormeld besluit aan. Het gegeven dat de verzoekende partij geen schijnhuwelijk beoogde maar een “werkelijk” huwelijk, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij uiteen:

“Attendu que l'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales (CEDH) dispose que:

‘1 Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2 Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.’;

Qu'en ce qui concerne l'enfant M. K., née le 1er juillet 2007, le requérant est dans l'attente du résultat de la procédure en contestation de paternité;

Qu'en ce qui concerne l'enfant I. K., née le 10 juin 2008, le requérant doit pouvoir maintenir sa relation familiale avec sa fille I. de nationalité belge résidant sur le territoire belge;

Que l'exécution de l'acte attaque mettrait inévitablement le requérant dans une situation humaine extrêmement difficile eu égard à sa situation familiale;

Qu'en effet, cela entraînerait inévitablement une séparation du requérant avec l'enfant I.;

Que dans ces conditions, renvoyer le requérant dans son pays d'origine serait contraire à l'article 8 de la CEDH qui garantit le respect de la vie privée et familiale;

Que le droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8 de la CEDH fait peser sur l'Etat une obligation de moyen;

Que l'Etat, en effet, doit ‘agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale’ et de développer des relations effectives; ceci suppose que les rapports entre parents et enfants, bases de la vie familiale, soient protégés: comme l'affirme la Cour européenne des Droits de l'Homme ‘pour un parent et son enfant être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale’.

Que de même, il résulte de la Convention de New York du 20 novembre 1989 relative aux droits de l'enfant que l'enfant doit pouvoir vivre avec ses deux parents;

Que cette Convention stipule en son article 3 que : ‘1. Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. Les Etats parties s'engagent à assurer à l'enfant la protection et les soins nécessaires à son bien-être, compte tenu des droits et des devoirs de ses parents, de ses tuteurs ou des autres personnes légalement responsables de lui, et ils prennent à cette fin toutes les mesures législatives et administratives appropriées (...);’

Que l'article 7 de la Convention précitée stipule que ‘l'enfant a, dans la mesure du possible, le droit de connaître ses parents et d'être élevés par eux’;

Qu'il convient de rappeler également le contenu des articles 9.1 et 9.3 de la Convention du 20 novembre 1989 relative aux droits de l'enfant qui stipulent que les Etats parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré et rappelle le droit de l'enfant d'entretenir régulièrement ‘des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant’;

Que dans le cas d'I., il va de soi que son intérêt supérieur est de recevoir tous les soins aussi bien de sa mère que de son père;

Que ces dispositions doivent être appliquées à l'enfant de mon client;

Que par ailleurs, l'enfant I. est titulaire, de par sa nationalité belge, d'un droit inaliénable à se maintenir sur le territoire du Royaume dont elle est ressortissante;

Qu'elle ne pourrait en aucune manière être contraint de quitter la Belgique, conformément au prescrit du Protocole n° 4 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales qui dispose en son article 3, intitulé 'Interdiction de l'expulsion des nationaux' que '1. Nul ne peut être expulsé, par voie de mesure individuelle ou collective, du territoire de l'Etat dont il est le ressortissant; 2. Nul ne peut être privé du droit d'entrer sur le territoire de l'Etat dont il est le ressortissant.';

Que c'est donc nécessairement en Belgique que la vie familiale de l'enfant est appelée à se développer, les conditions de celle-ci devant être respectées par égard pour les dispositions de la Convention Internationale relative aux Droits de l'Enfant, ratifiée par la Belgique;

Que dans le cas de l'enfant du requérant, son intérêt primordial est bien entendu de pouvoir vivre entouré de ses deux parents, sur le territoire dont il porte la nationalité, c'est-à-dire de pouvoir bénéficier des mêmes droits que tous les autres enfants belges, quelle que soit la nationalité de son père ;

Que la décision querellée occasionne dès lors une atteinte disproportionnée à la vie privée et familiale du requérant et de son enfant, protégée par l'article 8 de la CEDH, dans la mesure où son exécution entraînerait une séparation pour une durée indéterminée alors que l'intérêt de l'enfant, protégé par les dispositions précitées, est bien entendu de préserver ses relations familiales avec son père ;

Que par ailleurs, le requérant a établi l'ensemble de ses intérêts en Belgique;

Que du 1er septembre 2006 au 30 juin 2007, il a travaillé pour 'AG Grondwerken BVBA';

Qu'il a été mis fin à son contrat dès lors que le requérant n'a pas obtenu un permis de travail;

Que cette société est néanmoins prête à réengager le requérant sous un contrat à durée indéterminée dès que sa situation de séjour sera régularisée (pièce 7);

Que dans ces conditions, le maintien de la décision attaquée serait manifestement disproportionnée et, de ce fait, contraire à l'article 8 de la CEDH qui garantit le respect de la vie privée et familiale;"

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. Verzoeker laat het determinerend motief dat hij niet aantoon een relatie te hebben met zijn echtgenote, van wie hij stelt gescheiden te zijn, ongemoeid en toont bijgevolg geen schending van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet aan. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936; RvS 9 juli 2003, nr. 121.457). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Bovendien stelt de verzoekende partij niet de vader te zijn van het kind M. en is het jongste kind I., slechts geboren op 10 juni 2008 uit een nieuwe relatie, ontstaan na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de

verwerende partij met deze latere gebeurtenis geen rekening kon houden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verder toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat zijn nieuwe partner en kind hem niet kunnen vergezellen bij een verblijf in het buitenland. De bestreden beslissing heeft niet noodzakelijke een scheiding van verzoeker en zijn kind ten gevolg.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragssluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij niet noodzakelijk de verwijdering van haar Belgische kind(-eren). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Tot slot brengt de verzoekende partij noch in haar verzoekschrift, noch in het verzoek tot herziening, concrete elementen aan waarom het gezinsleven elders onmogelijk zou zijn.

De verzoekende partij betoogt dat zij recht heeft op vestiging voortvloeiend uit de artikels 3, 7 en 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (Kinderrechtenverdrag).

Artikel 3 van dit verdrag bepaalt dat voor alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Artikel 7 bepaalt dat het kind in de mate van het mogelijke recht heeft zijn ouders te kennen en door hen opgevoed te worden. Artikel 9 bepaalt dat de staten waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepalingen, maakt de verzoekende partij met de loutere verwijzing naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeert om zich te gedragen naar de bepaling van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. De door de verzoekende partij aangehaalde verdragsbepalingen vormen geen vrijbrief om niet aan de voorwaarden van de verblijfwetgeving te voldoen (RvS 28 juni 2006, nr. 160.740). Bovendien lijkt een tijdelijke scheiding van de kinderen met één van de ouders niet in strijd te zijn met de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Verder luidt artikel 3 van het Vierde Protocol als volgt:

“Niemand mag bij wege van een maatregel van individuele of van collectieve aard, worden verwijderd van het grondgebied van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.

Aan niemand mag het recht ontnomen worden het grondgebied te betreden van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze betrekking heeft op verzoekers kind en/of partner. Daarnaast werd in de bestreden beslissing geen uitzetting voorzien. De kritiek faalt (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Verzoeker toont derhalve niet aan hoe de bestreden

beslissing zijn kind en partner een voortdurende verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten (RvS 10 februari 2004, nr. 128.020; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)).

Tot slot doet het gegeven dat de verzoekende partij een reële kans op tewerkstelling heeft aan het voorgaande van het tweede onderdeel geen afbreuk.

2.3. Noch in het verzoekschrift, noch in de repliekmemoirie voert de verzoekende partij een gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

dhr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.